

1850.

Прекрасна къща. Хубава градина –
На трудолюбието важен знак.
Пред нея над купчинката от глина
Табела “Тук живее враг, кулак.”

Поставен е печатът на позора
В дома на вече полумъртъв мъж,
Отдавна пратен да лежи в затвора
От бесния диктатор всемогъщ.

Сред мъчениците не е той само
Със своя изтерзан от скръб живот,
А страдат и децата и жена му
Пред взора на смълчания народ.

Родата е напълно разпиляна.
Единствено табелата остана.

1851.

Жестокостта подобно на магия
Преобразява мирния човек,
Той става част от бойната стихия
По волята на някой луд стратег.

Носителят на всяка добродетел,
Като съпруг, приятел и баща,
И който никога не би се сетил
Да причинява някому смъртта,

Увлечен от демона на войната
Набучва чуждите деца на щик
И получава за това заплата
И орден като образцов войник.

Това е истината. Без измама!
Това е истината. Друга няма.

1852.

Светулката се бори с тъмнината
Напразно вече милион години,
Но вярата поддържа ѝ борбата
И тя напразно няма да загине.

И робът на светулката подобно
Без полза продължава да се бори,
За да живее някога свободно
И миналото робско да затвори.

Зачернен е над него небосвода,
Животът му се състои от нощи,
На нощ прилича цялата природа,
Но въпреки това той вярва още.

С измамна вяра, сляпа, безчовечна,
Но според вярващия тя е вечна.

1853.

Как гордо камъкът се извисява
Над дребните човешки съдбини!
За нас той сила олицетворява,
От образа му Вечността кълни.

Той не познава Злото и Доброто,
Завинаги издигнат е над тях
И над проблемите на обществото...
Не знае що е грях и що е страх.

Изгражда мостове и минарета,
Затвори, паметници и дворци
И православни черкви със кубета,
Където клаха нашите предци.

От него са направени сърцата
На много политици по Земята.

1854.

В деня във който аз ще съм умрял,
За не един събрат по занаят
Ще бъда безнадеждно закъснял
Не само тук, но и на Онзи свят.

Щом някой като мен е нежелан
Преди смъртта, а също след смъртта,
Духът му ще витае неприбран
Из ледната космична пустота.

Във угарта на звездните бразди
Ще си полегна да се отморя
От грижите и земните беди
И вечния си дом да избира.

Навярно моите следсмъртни дни
Комета някоя ще подслони.

1855.

За тържествуващата простотия
Не са предвидени почивни дни,
Опустошителната ѝ стихия
Се справя и с най-яките стени.

Превзема министерски кабинети,
Прониква във Свещенния Синод,
Промива мозъците на царете,
Обсебва кроткия човешки род.

Живеем във века на чудесата,
Във който Разума е окован,
А по иронията на съдбата
Глупак да управлява е избран.

И той ни заявява най-тържествено:
“Нормалното е вече неестествено.”

1856.

Към Бога скъпо струва любовта,
Заплаща се с омраза между хората,
Един-друг те се тласкат към Смъртта –
На бойното поле решава спора тя.

Религиозните войни? – Безумие,
Простряно върху много векове,
По-смъртоносно то от много чуми е
И към жестокости безспир зове.

Любов и кръв, порочното смешение,
Се оправдава в храма с благослов,
Не го нарича никой престъпление,
Защото се извършва от любов.

И се налага всяка свята вяра
Сама да носи на греха товара.

1857.

Сред жабите във родното им блато
Отдавна много траен мир цари,
С култура обществото е богато,
А не с бандити, злато и пари.

Във сговорната жабешка задруга
Са се оформили два вида труд
И тяхна е великата заслуга
Да няма сблъсъци, кавги и смут.

Едни от жабите са вокалисти
И пълнят с крясъците си нощта,
А други хвалят гласовете чисти
Като творци на вечна красота.

От тук поуката за всички власти е:
“Учете се от жабите на щастие!”

1858.

Войната има нужда от страхливци,
Но не малцина – тях ще ги избият,
А от неизброимите щастливци,
Решили, че не искат да се бият.

Ще имат те решаващото слово
Срещу кого ще трябва да се стреля,
Решението им ще е сурово,
Но то ще има тежест на повеля.

Ще лъсне грозноватата картина
Изпод лъжливия патриотизъм
За бащин край и майката родина
И ще остане алчният цинизъм.

А той със прилежание познато
Се храни само с кръв, пари и злато.

1859.

Зариха го в земята до врата,
Щом първо му извадиха очите
И всячески забавяха смъртта,
За да се наслаждават до насита.

Съдбата му оформиха чрез съд
И доживот затриха дъщеря му,
А неговият скърбен земен път
Завърши във една отходна яма.

Така започна аленият рай
И кой ли би могъл да се досети,
Че някога си той ще има край,
Щом е възпят от най-добри поети.

Но краят му дойде, макар забавен,
От същите поети пак възпяван.

1860.

*Трайчо Костов, бивш Преседател на
Министерския Съвет е обесен на 16.12.1949г.*

Той скочи от четвъртия етаж,
Но телефонни жици го спасиха,
Бе проявил безпримерен кураж,
Мъчителите му не го превиха.

Сега обаче случаят бе друг,
Пред него беше волята на Сталин,
А тя бе тежка като мощен чук,
Макар доскоро той да беше хвален.

Обеси го партиен скъп другар
Пред погледите на Политбюрото,
А техният надгробен коментар
Бе “Всичко на народа за доброто!”

Палачът за краката го притисна
И заедно със жертвата увисна.

1861.

Убит шумкарин да ти е баща –
Какъв прекрасен дар е на съдбата!
Във ден за теб превръща се нощта,
Животът ти се слива с Красотата.

Ти от дете за гений си признат
И всичко наготово получаваш,
Академик, директор, адвокат,
Ти заедно и поотделно ставаш.

Ти син си на загинал наш борец –
Най-доходен от всички занаяти!
Дори да си подлец, тука светец
Те правят подвизите на баща ти.

И точно тъй ще си отидеш ти,
Без собствен лик и собствени мечти.

1862.

На много се надяваше Бухарин,
Но беше от Съдбата изпреварен –

В партийните убийства бе въвличен
И днес самият бе на смърт обречен.

Вишински някога му бе опора,
А тук бе в ролята на прокурора,

Виновен в що ли не го подозира
И за присъда смъртна той пледира.

Огромна маса вѣнка се тѣлпеше
И “Смърт!”, “Предател!” хорово крещеше.

Но връх на правосъдната проява
Бе, себе си че взе да обвинява...

От думите му Сталин не се трогна
И да отиде в ада му помогна.

1863.

Парализирана във гипс-корито
Изнесоха жената за разстрел,
Небето бе във облаци обвито,
Денят току-що беше се въззел.

Тя бе почти напълно неподвижна,
Очите се помръдваха едвам,
Въвлечена в истерия верижна
На общополитическия срам.

Какво от нея искаха все още,
От много време като труп бе тя!
Погребана сред живите си мощи,
Съседка беше вече на Смъртта.

А при провеждането на стрелбата
Един палач се срина на земята.

1864.

Убитите от Троцки са безбройни,
Не са сравними с никой кръг на ада,
Маскираше ги с подвизите бойни
Във речите си дръзки на площада.

Безумна е голямата жестокост
И със безумие се оправдава,
Събира в себе си като във фокус
Най-отвратителната мрачна слава.

Той се прочу като ексутира
Войници по един от десетима,
Разправяйки, че тъй организира
Червена армия непобедима.

Уби го Рамон Меркадер със брадва
И много хора със това зарадва.

1865.

Един въпрос ме винаги вълнува,
Какво човек изпитва в онзи миг,
Когато да звучи отблизо чува
На жертвата си смъртния ѝ вик.

Сърцето му не спира ли да бие?
Не чака ли дъхът му да замре?
Не му ли идва нейде да се скрие
От страх, че някой ще го подозре?

Не ужас, а спокойствие витае
Обикновено в болните души,
Убиецът не иска и да знае,
Че Бог му забранява да греши.

А някой даже за добре намира
Убийствата да колекционира.

1866.

Висок изглежда, че е този праг
Пред поверения ни бурен век
И случва се, че не един простак
Стои при първобитния човек.

Той смята за най-важен аргумент
Юмрука си голям и злобно свит,
Със него плаши своя конкурент
И не един от него е пребит.

След себе си повлича доста свят
И примерът му се харесва тук,
Дори за предводител е признат,
Макар да има по-достоеен друг.

А простите му правила в играта
Се нравят твърде много на тълпата.

1867.

Понявга, също като Свободата,
Се случва робството да закъснява...
Със смътен трепет чака го тълпата
Да я погали със ръка корава.

За него тя отдавна е готова
И то е нейна вяра и надежда-
Една добра лекуваща отрова,
Макар че първо страшна ще изглежда.

Ще свиква със нарастващите дози
И с чара на приведената стойка
Далеч от политически угрози
В пригръдката на робската упойка.

И ще изпитва сладката отрада,
Че още няма накъде да пада.

1868.

Природата се състои от истини,
А обществото главно от лъжи,
Които като лаврите разлистени
Го учат в мир режима да държи.

Така сред тези противоположности
Животът на човека си тече
И търси най-удобните възможности
Природните блага да извлече.

Извлича ги наред последователно,
Преправя смело земната кора
И чрез науката си нападателно
Опустошава цялата гора.

Не знае, че с това опустошаване
Подготвя бъдещото задушаване.

1869.

*На връзка ти навързах седем чироза.
("Аутопсия на зимните миражи", В. Станков)*

Поетът, струва ми се, че е жрецът
Със власт да внася нов дух във словата
И с тази власт го е дарил Творецът,
Когато го е пратил на Земята.

Открием ли във древния папирус
Описан чироз в опус стихотворен,
Той там отдавна вече не е чироз,
А образец на напън неуморен.

Ако пък чирозът е и нанизан
На връзка от по няколко парчета
И от жарава леко е облизан,
Той вече е шедьовър на поета.

Попълва творческите му ресурси
И може да участва във конкурси.

1870.

Претопляхме си дружбата сърдечна
С посочени от Вожда ни народи,
Но тя не можеше да бъде вечна,
А само за скъсени периоди.

То, братството ни, бързо се менеше
Ведно със умната ни политика,
Това, което братска общност беше,
Днес се оказваше позорна клика.

Народът ни обаче с всичко свиква,
Включително със братската игричка –
На призови партийни да откликва
Му стана задължителна привичка.

От своята съдба не се оплаква
И даже нови призови очаква.

1871.

ЦИК – Централна изборителна комисия.

“За председателка се препоръчва
Авторитетната дебела бърва”

Предметите решиха в парламента,
Където заседаваха в момента.

Един от няколкото жълти пъпешии
Полека към трибуната пристъпяше

В компанията на зелена тиква,
С която се налагаше да свиква,

А във съседство с урната на ЦИКа
За всеки случай бяха два камшика...

Накрая като пръв водач в живота
Единодушно бе избран хомота,

Съпътстван щедро с поцелуйно мляскане,
Овации и бурно ръкопляскане.

1872.

Овце пасяха край една пенюга
На кучето под строгия надзор
И си помагаха една на друга
Във производство на естествен тор.

Два матора се кюскаха жестоко
Пред входа на съседния егрек,
А слънцето следеше отвисоко,
Но без да намалява своя пек.

И всяка дзвиска ужким не поглежда
Как се развива този мъжки бой,
Но тайничко очакваше с надежда
Победа на любимия герой.

Нима не е характерно това
За множество човешки общества?!

1873.

*Попитали Волтер откога са изчезнали вещиците.
“Откакто престанаха да ги изгарят” казал Волтер.*

Ловили ги из лесове и пещери,
Обхванати от страшен мъжки бяс,
Все набедени вещици (не вещери!)
И утолявали безумната си страст.

Една от срамните дискриминации
На дълго страдалия женски пол,
Засегнала зловещо много нации,
Сега призната е за произвол.

А тя е всъщност ясно престъпление,
Дори средновековен геноцид,
Извън каквото и да е сравнение
Със кой да е биологичен вид.

Не зная в земните природни рамки
Здрав самец да убива свойте самки.

1874.

Най-много съжалявам, че не може
Към злото гняв да се натрупва в нас,
Сърцето непрестанно да тревожи,
За отмъщение да вдига глас!

Едно дете убито или двеста?
Един и същ е от това гневът.
Убиеца ще вкарат във ареста,
А адвокати ще го отърват.

За нас се появяват нови грижи
Из криволичещия ни живот,
Обречен непрестанно да се движи
Ведно с целоподкупния народ.

Ако за всичко истината лъсне,
Възможно е сърцето да се пръсне.

1875.

*Отцов перестреляли, а их детей посадили в психиатрическую болъницу
как РВН - родственники врагов народа.*

(“Протоколы советских мудрецов”, Григорий Климов)

Тиранът сочи свойте врагове
За врагове на масите народни,
Към свято отмъщение зове
И “Смърт за тях и всички тям подобни!”

И за децата техни мисли той,
Израстнали във вража обстановка –
За тях – предълъг болничен престой
И задължителна преподготовка.

Тук няма някой да ги защити,
Те още малки са и са безсилни,
В сълзи удавят своите мечти,
Горещи, безразсъдни и обилни.

Едно след друго мрат във кратък срок,
Самоубийството е техен бог.

1876.

Кланета много има по света –
Априлски, майски, юнски, септемврийски,
Различни, но еднакви във смъртта -
Английски, френски, великорусийски.

Сензация за кратък период
Се сменя от последвалата друга –
Избива се до крак един народ,
Убийците с медал са за заслуга.

Изнасят всички трупове от тук,
На сцената за да доставят нови
И вестникарите един през друг
Да ги превърнат в думи са готови.

А най-добрият в този занаят
Е с титлата “заслужил лешояд”.

1877.

Виждам колко много си приличат
Хората отдясно и отляво –
На Водача в обич те се вричат
На народа - в изборното право.

Свободата някъде пропада
В многоречията сладкодумни,
Със които пълни се площада
От партийци шумни, но неумни.

Дават ти в ръцете бюлетини,
Кротко заповядват ти “Гласувай!
Ще те лъжем четири години,
През което време ти кротувай!”

Името на тази машинация
Е “Представителна демокрация”.

1878.

Вулкани, земетръси, урагани,
Светкавици и поголовен мор
Са средства от природата подбрани
На дързостта ни да даде отпор.

За нея ний сме бедните роднини
Със ненормално силен апетит,
Изпъдени от райските градини
Заради грях в библейски прах обвит.

Към всички нас тя не изпитва злоба,
А само ни показва своята мощ,
Сами за жалост си копаем гроба,
Един-друг в гръб забиваме си нож.

Природата сама не се залавя
Дефектите на Бога да поправя.

1879.

*Способен диктатор ли
беше Сталин? (Въпрос).*

Приживе вдъхваше безумен страх,
Сега е обявен за ненормален,
Но аз пред всички ще поема грях
Да кажа, че той беше гениален!

На пощенски коли бе обирач,
Но после стана пръв ръководител,
Генералисимус и вещ палач
На всеки произволен земен жител.

Не чакаше човек да съгреши,
Убиваше със стръв профилактично
И съумяваше да съкруши
Дори и помисъл за бунт отлично.

Постигането на подобни цели
Възможно е за Свърх-Макиевели.

1880.

“Сонето-фйлия” е заболяване,
Кое то пречи на човек да гледа,
Ако зает е в стихосътворяване,
До повече от четирнайсет реда.

За по-нататък липсва вдъхновение,
А то е в складовете на Съдбата,
Където всяко ново поколение
Застава на опашка пред вратата.

За някои е доста едра дажбата,
Тя стига за романи и трактати
И въпреки че им е зле с продажбата
Талантите им днес са всепризнати.

Остатъците, поотделно взети,
Са за създаването на сонети.

1881.

Духовна проституция се шири,
Подкрепяна и хвалена навред
В лицето на прославени кумири,
Готови да ѝ правят водосвет.

А тя осигурява важна служба
За всекиго от своите жреци,
Със дявола поддържа вечна дружба,
Но също и с някои светци.

Понявга порицават я на думи
Без никакъв практичен резултат –
Нима от щедро пръсканите суми
Тя има по-достоеен адвокат?!

А продавачите на жива плът,
Осъдени от всички мрат ли, мрат.

1882.

Как много улесниха самолетите
Контакти между разните държави!
Това безспорно вие ще усетите
По грижите за общото ни здраве.

Удобно транспортират се микробите
Навсякъде из родната планета,
Пренасяни предимно от особите
Със висша дипломация заети.

Навремето воюваха съседите
Във връзка със подялба на земите,
Вместо земи поделяха победите...
Сега глобални вече са войните.

Глобални станаха, за съжаление,
И предизвиканите поражения.

1883.

Презрението, със което гледат
Безброят земни червеи към нас,
Напомня всеки миг, че людоедът
Заплашва всички ни със своята власт.

За тях сме ние живите консерви,
Светът - една покана за обяд,
Не харчат нито средства, нито нерви,
И занаятът им е всепризнат.

Сит червей или пък човек да бъдеш,
Е вечният и съкровен въпрос,
Решавай сам без другите да съдиш,
Докато на планетата си гост!

Човек и червей – странно общество,
В което червеи са мнозинство.

1884.

Опитвам се да мися за събития
Големи – за енергия от атома,
За нови възхитителни открития...
Но някой силно тропа над главата ми.

Ведно със многобройните сътрудници
За бъдещето всичко ще пресмятаме,
Ще разработваме полезни рудници...
Но някой силно тропа над главата ми.

Ще се старая с чисто увлечение
Да станат всички граждани побратими,
Защото в себе си усещам гения...
Но някой силно тропа над главата ми.

Животът ни такъв е, че краката
Затриват плановете на главата.

1885.

Ще можем ли един ден да опишем
Страхотните атаки с вик “На нож!”
На юноши, станали войни скришом
И проявили страшна бойна мощ?

Те бяха селянчета малолетни,
Несвикнали с военните дела,
Но предани до силите си сетни
И храбростта им даваше крила.

При Сливница, при Гургулят и Пирот
Летяха със победен боен вик
И бягаха вразите без да спират,
Уплашени пред този дух велик.

Съдбата славата им не спести
И чрез Кобург не ги озлочи.

1886.

Следя за драматичния момент
Жена, когато пали си цигара
И тайнствения свой темперамент
Пред всички ни чрез този жест разтваря.

Потръпва нервно нежната ръка
Докато пламъчето укротява
Със намерението, че така
От всички други тя се отличава.

Красив е безсъмнено този знак
На сърцезавладяваща душевност
И всеки злобен белодробен рак
Обсебва я със смъртоносна ревност.

От тази привлекателна злина
Са загубите като на война.

1887.

Белязаният враг от комунистите
Преди да тръгне за към Онзи свят
Изчезва още приживе от листите
И всеки смята го за непознат.

Душевно се оказва в обкръжение
От всепоглъщащата празнина,
Родена от наложено забвение,
Но без да има някаква вина.

Отбягват го довчерашни приятели,
За близките си става нежелан –
Те даже с радост биха го изпратили
Далеч, но все пак имат малко свян.

Обаче друг решава да го стори –
Не само надалеч, но и нагоре...

1888.

Какво би станало ако светът
Внезапно се лиши от обоняние? –
Парфюмите ще се унищожат
И ще остане простото дихание.

Парите, плащани за миризми,
Ще бъдат неминуемо спестявани
И новина навред ще прогърми,
Че за храни ще са употребявани.

Ще трябва да се справят с бедността
Така освободени милиардите.
И от терзания на съвестта
Властимащите ще предвардят те.

Въпросът е дали ако я има
Идеята ще е осъществима.

1889.

Със болката живеем до смъртта
С надеждата, че все ще ни остави,
Но преданна приятелка е тя
И връзките ни са безумно здрави.

Кой е заложил болката във нас?
Защо навред ни следва като куче?
Създателят ли във нещастен час
Да бъде наша участ я научи?

А може би законният отец
Не е Светия дух, а Сатаната –
Отгледал я във адския дворец
И я командировал на Земята.

Живее тя сред нас живот охолен
И сигурно баща ѝ е доволен.

1890.

За много хора днес “хоро на възел”
Е някакъв неразгадаем пъзел,

А в моя някогашен селски край
Това бе строго спазван обичай.

Мома до момък беше забранено
Да се докосва без да е сгодена

И на хорото в селския мегдан
Тя пазеше през кърпа своя свян.

Това се смяташе благоприлично,
Богугодно и хигиенично,

Защото нямаше нито един
Човек да беше заболял от спин.

При новите младежки идеали
Кой би могъл с това да се похвали?

1891.

Петна върху една кръчмарска маса...
О, колко много случки крият те!
Запомнените тук като река са,
Готова непрестанно да расте.

Тя помни ударите пистолетни
На чуждоземния пиян войник,
А после тържествата ни заветни
И първия ликуващ волен вик.

Тя помни срещите на чаша вино,
Кроежите за мир и свобода
И знамето червено, жълто, синьо,
В което се затриха без следа.

А днес е ред, а може би и утре,
Да вдигат тука тост пияни мутри.

1892.

Смешната им шутовска одежда,
Украсена с множество медали,
Мисълта за някой цирк навежда,
Но това не биха те признали.

Със бандитска родословна сага
Упорито вечно се гордеят -
Суетата с вечната си тяга
Им внушава празно да живеят.

Подлеци, пирати, кръвопийци,
Прародителите им съставят,
Царедворци и царубийци
С подвизи нечисти ги прославят.

Но навред твърдят със дива стръв,
Че били лица със синя кръв.

1893.

Великите и в гроба нямат мира,
Безличните пари печелят там,
Нахалството им в гроба се простира,
Естествено, без да изпитват срам.

Изобретателни неимоверно
Величието слагат на кантар
И го подреждат редом съразмерно
Със собствения мозъчен товар.

Гласувайте дали е Достоевски
Преди или е след Луи Пастьор!
Достатъчно ли е заслужил Левски,
Да е в международния отбор?

Какъвто и да се даде ответ,
Военните ще бъдат най-отпред.

1894.

Посредственост, прикрита със корона,
Е знак за монархическа наследственост,
Тя пази се с печата на Закона
И с абсолютната си безответственост.

По силата на рядка справедливост
Мени се крехкото ѝ състояние,
Царизмът пада по непредпазливост
И царят малък е без препитание.

Но малкият глупак в голям пораства
И всички забелязват с удивление,
Че той освен от трона си да властва
Към труд не чувства никакво влечение.

И за да не предъква хляба чер,
Се съгласи да стане премиер.

1895.

Сизифика – наричам аз сега
Науката за мъките човешки,
Ще я създам и то не на шега,
Но знам задачите ми ще са тежки.

Ще събера огромния архив
От практиката ни многовековна
И се надявам, докато съм жив,
Да сътворя подредбата основна.

На мъките със верски произход
Ще построя многоетажна сграда,
А за онези, на войните плод,
Небостъргач огромен им се пада.

За другите, макар да не са леки,
Ще отредя по-малки *мъкотеки*.

1896.

Кичът е просташкото подобие
На Изкуството във наши дни
И проект за негово надгробие,
За да може да го замени.

Той се настани без предизвестие,
На солидно мнозинство опрян,
Красотата в ъгъла измести я -
Пълнокръвен, силен и желан.

Виждат се неловките усилия
Кичът да се поограничи...
Той се хвали с весело всесилие
И че ще си тръгва не личи.

Времето единствено ще съди
Той дали ще бъде и пребъде.

1897.

Филмите раздават справедливости
От екрана с хубави слова,
Липсата понявга на правдивости
Никак не влияе на това.

Мъдрата лъжа е тъй обичана!
Хората без нея ще са зле,
Тя е там - разнасяна и сричана,
От попове, власти и крале.

Ето я културата на масите,
Фактор засега незаменим,
С него се усещат у дома си те
Също както Папата във Рим!

Кой ще се намери в наше време
Тъй жесток, че да им я отнеме?

1898.

*“Насадохме се на пачи яйца...” (Израз,
означаващ, рзочарование от властта)*

Във времето на кварки и фотони,
Излъчвани из многото Вселени
По силата на квантови закони,
Аз тук събирам изрази безценни:

“Каруцата ялма държи на урва”,
А ”поп под плявата вода прекарва”,
“Басма не цепя никому” се втурва
И шеф “по бели гащи го заварва”...

Остатъци от минало недавно,
Които оцветяваха езика,
Дали било е срамно или славно
Ще прави своя извод Историка.

На мен не знам защо ми е тревожно,
Че да се съхранят е невъзможно.

1899.

Взаимната възхита при творците
Е израз на духовна гравитация,
А като дупки черни са творбите –
Навън подават нула информация.

Голяма е заслужената слава!
Един-друг се потупват те по рамото
И гълтат хапчета против забрава
На самолюбието в панорамата.

Системата напълно се затваря,
Ненужно ѝ е чуждото намесване,
Хвалбата сякаш себе си преваря
При всяко поощрително почесване.

И никак не е чудно, че критиците
Заслужено ги слагат при класиците.